

12வது பதினென்சித்தர் பீடாதிபதி,
ஞாலகுரு சித்தர் அரசயோகிக் கருவூரர்
அவர்கள் அருளியது

சித்தர் இராமாயணம் - I யக்ஞவல்லியர் வரலாறு

இந்து மதத் தந்தை, இந்து வேத நாயகம், 12வது பதினென்சித்தர் பீடாதிபதி, மடாதிபதி, ஞானாச்சாரியார், ஞாலகுரு சித்தர் அரசயோகிக் கருவூரர்.

இந்து இலக்கியக் கழக வெளியீடு

மெய்யான இந்துமத ஆண்டு 43,73,117 மார்கழி மாதம்.

காணிக்கை: ரூ 10/-

உள்ளுறை

1. குருபாரம்பரியம் கூறும் யக்ஞவல்லியர் வரலாறு - பாகம் - I

2. யக்ஞவல்லியின் வரலாறு - இரண்டாம் பாகம்: திரேதாயுகத்தின் முதன்மை யக்ஞவல்லிக்கா? இராமனுக்கா?

3. சித்தர் இராமாயணம் ஏன்?..... எதற்கு இப்போது?

=====

“..... இந்தியாவில் செய்யப்பட வேண்டியது மதச் சீர்திருத்தம். அதன்மூலம் செய்ய வேண்டியது சமுதாயச் சீர்திருத்தம்தான். இதற்கு மதவழிப் புரட்சி மூலம் சமுதாயத்தின் முழுமைப் புரட்சியை விளைவிப்பதுதான். இதற்கு முறையாகவும், நிறையாகவும் இந்துமதப் புராணங்களும், இதிகாசங்களும், மதச் சாத்திரங்களும், பூசாவிதிகளும், முனிவர்கள், இருடிகள், ஞானிகள், தவசிகள், அந்தணர்கள், சித்தியாளர்கள் முதலியோர்களின் வரலாறுகளும், பதினெண்சித்தர்களின் நூல்களின்படி விளக்கப்பட்டாக வேண்டும், தெளிவாக எழுதப்பட வேண்டும். அந்த முயற்சியிலேயே இராமாயணத்தைப் பற்றிய பல ஆரிய மாயைகளை, பொய்களை, திரிபுகளை, இருட்டடிப்புக்களை வரலாற்றுப் பூர்வமாக வெல்லுவதற்காக இராமன் பிறப்பதற்கு முன்பிருந்தே தசரதனோடும், இராமனின் மாமனான சனகரோடும் நெருங்கிப் பழகி குருபீடமாக வாழ்ந்த யக்ஞவல்லி (யக்ஞவல்கி) எழுதிச் சென்றுள்ள இராமாயணக் காலக் குறிப்புகளையும், அவருடைய வரலாற்றையும், அவருடைய காலத்துப் பெரிய மனிதர் பலர் பற்றிய வரலாற்றையும் இக்கட்டுரைத் தொகுதிகளில் எழுதுகிறேன். இவைதான் சித்தர் இராமாயணத்தின் முகவுரையாகவும், அறிமுகவுரையாகவும் இருந்து இராமாயணம் பற்றி பேருண்மைகளை விளக்கிடும். ...”

- சித்தர் காகபுசுண்டர் ம.பழனிச்சாமி பிள்ளை.

குருபாரம்பரியம் கூறும் யக்ஞவல்லியர் வரலாறு

பாகம் - I

பத்தாவது பதினெண்சித்தர் பீடாதிபதி, குருமகா
சன்னிதானம், அமராவதியாற்றங்கரைக் கருவூரர் அவர்கள்
குருபாரம்பரிய வாசகம்:

“..... .. கலியுகம் பிறந்து 1359 ஆண்டுகள் கழித்து (ஏறத்தாழ கி.மு.1500) இந்திய நாட்டுக்குள் வடஆரியர்கள் ஆடு, மாடு மேய்ப்பதற்காக கோவணமும், கோலும், குடுவையும், குடுமியுமாக மந்தை மந்தையாக ஆடுமாடுகள் ஓட்டிக் கொண்டு வர ஆரம்பித்து கி.மு.300க்குள் கன்னியாகுமரி முனைவரை பரவலாக எங்கும் குடியேறி இந்துச் சமுதாயத்தை தங்களுடைய அண்டப் புளுகுகளாலும், ஆகாசப் பொய்களாலும், ஆபாசக் கதைகளாலும், காட்டுமிராண்டித்தன கற்பனைகளாலும், மது மாது சூது எனும் மூன்று சூழ்ச்சிக் கருவிகளாலும் தங்களுடைய ஆட்சிக்குரியதாக ஆக்கிக் கொண்டார்கள்.

அதனால், பதினெண்சித்தர்கள் படைத்த பகுத்தறிவுப் போக்கும், விஞ்ஞானச் சூழலும் உடைய மெய்ஞ்ஞான மதமான இந்துமதம் சிதைந்து, சீர்குலைந்து மக்களுக்குத் தொல்லை தரும் சீழ்பிடித்த புண்ணுகி விட்டது. அதுவே மக்களை சாதிவெறிகளும், தீண்டாமைக் கொடுமைகளும், ஏற்றத் தாழ்வுகளும், மதவெறிகளும், பொருளாசைப் போட்டிகளும், குறுகிய வட்டார வெறிகளும் உடையவர்களாக்கி

உண்மையான இந்துமத வாழ்வியல்களையும், ஒழுகலாறுகளையும், மரபுகளையும், சட்டதிட்டக் கட்டுப்பாடுகளையும், பழக்க வழக்கங்களையும், கொள்கைகளையும், குறிக்கோள்களையும், நெறிமுறைகளையும், பூசாவிதிகளையும், குலதெய்வம் பேணும் முறைகளையும், ஐந்து வகையான காயந்திரி மந்திரங்களையும், கட்டுமந்திரம், கருவறை உயிர்ப்பு மந்திரங்களையும், அருட்சினை மந்திரங்களையும், குருபாரம்பரிய வாசகங்களையும், வாக்குகளையும் மறந்தும், துறந்தும், மறுத்தும், வெறுத்தும் செயல்பட்டு வீணாகி விட்டார்கள்.

இந்த அவலங்களையும், கேவலங்களையும் எவரும் எளிதில் தெரியவோ, அறியவோ, ஆராயவோ, புரியவோ, உணரவோ, தெளியவோ, நம்பவோ, ஏற்று எதிர்த்து ஏதும் செய்து தடுக்கவோ, திருத்தவோ முடியாத அளவுக்கு ஆரியர்கள் வரலாறுகளையும், புராணங்களையும், மதநூல்களையும், அவற்றின் பெயர்களையும், அவற்றில் வருகின்ற தனிமனிதர்களின் பெயர்களையும், நிகழ்ச்சிகளையும், இடங்களின் பெயர்களையும், கருத்துக்களையும், சொற்களையும், சொற்றொடர்களையும் தங்களுடைய சமசுக்கிருத மொழியின் ஒலிநயங்களுக்கும், சொற்களுக்கும், மரபுகளுக்கும் ஏற்ப திரித்தும், மாற்றியும் அமைத்து விட்டனர். இப்படிப்பட்ட நன்கு திட்டமிடப்பட்ட நுட்பமான, சுரண்டல்காரச் சூழ்ச்சிகளை எளிதில் முறியடிப்பது இயலாது! இயலாது!! இயலாது!!!

எனவேதான், இந்துமதத்தின் இலக்கியங்களையும், இலக்கியக் கலைஞர்களையும், ஞானிகளையும், மகான்களையும், தவசிகளையும், முனிவர்களையும், இருடிகளையும், மற்ற அருளாளர்களையும் பற்றிய வாழ்வியல்களையும், வரலாறுகளையும், வாழ்வியல் சாதனைகளையும் பற்றிய உண்மையான வரலாறுகளை எமக்கு முந்திய ஒன்பது

பதினெண்சித்தர் பீடாதிபதிகளும், 48 வகைச் சித்தர்களும், 48 வகை அருளாளர்களும், 48 வகை அருட்பட்டத்தார்களும் எழுதிய வாசகங்களையும், எழுதாக் கிளவிகளாக விட்டுச் சென்ற வாக்குகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு மீண்டும் **இன்றுள்ள தமிழ் எழுத்துக்களால் என்றென்றும் உள்ள தமிழர்களுக்குப் புரியும் வண்ணம்** எழுதத் துவங்கியுள்ளோம் யாம். இதனால், உருவாகும் எண்ணப் புரட்சி, கருத்துப் புரட்சி, சிந்தனைப் புரட்சி, செயல் புரட்சி, ... முதலியவைகள்தான் தமிழர்களை ஆரிய மாயைகளிலிருந்து காப்பாற்ற வேண்டும்! காப்பாற்ற வேண்டும்!! காப்பாற்ற வேண்டும்!!!

அதாவது, ஒவ்வொரு தமிழனுக்கும் 'தான் ஒரு தமிழன்' என்பது புரிய வேண்டும். அதன்பிறகு, அவனுக்குத் தன்னுடைய பண்பாடும், நாகரீகமும், வரலாறும் இந்துமத அடிப்படையில் விளங்கிடல் வேண்டும். அப்பொழுதுதான், அவன் ஓர் இந்துவாக உணர்வாலும், எண்ணத்தாலும், கருத்தாலும், சிந்தையாலும், நெஞ்சத்தாலும், செயலாலும் முழுக்க முழுக்க தமிழ்மொழிப் பற்றும், தமிழினப் பற்றும், தமிழ்நாட்டுப் பற்றும், தமிழின ஒற்றுமையுணர்வும் ஊற்றெடுக்கப் பெற்ற ஒரு தமிழனாகி உண்மையான இந்துவாக வாழ்ந்திடுவான்.

இதற்காகத்தான், இந்திய நாட்டில் உள்ள அனைத்து மக்களுமே இந்துக்கள்தான்! தமிழர்கள்தான்! சித்தர்களின் வாரிசுகள்தான் என்ற கருத்து மலர்ச்சிக்காகவும், வளர்ச்சிக்காகவும், செழிச்சிக்காகவும் இந்து மறுமலர்ச்சி இயக்கமும், அதனைச் சார்ந்த 10 வகையான துணை அமைப்புக்களும் உருவாக்கப் பட்டு செயல்பட நேரிட்டுள்ளது. இவற்றின் உயிராக, வாழ்வாக, வழியாக, வழித்துணையாக, வழிகாட்டியாக, வழிப்பயனாக இராமாயணம், பாரதம் என்ற

இரண்டையும் பற்றிய உண்மையான செய்திகளை, தனித்தனி ஓலைச் சுவடிகளாக எழுதிப் படியெடுத்து நாடெங்கும் அனுப்புகிறோம்.

இதில் யக்ஞவல்லியின் வரலாறும், வாழ்வியல் சாதனைகளும் முழுமையாக விளக்கப்படுவதன் மூலம் உண்மையான சித்தர் இராமாயணத்தை மக்கள் உணருமாறு செய்யும் முயற்சியும்; தன்வந்திரியின் வரலாறும், வாழ்வியல் சாதனைகளும் முழுமையாக விளக்கப் படுவதன் மூலம் உண்மையான சித்தர் பாரதத்தையும் மக்கள் உணருமாறு செய்யும் முயற்சியும் எம்மால் மேற்கொள்ளப் படுகிறது. இவையன்றி சித்தர் இராமாயணமும், சித்தர் பாரதமும் பற்றிய 27 (இருபத்தேழு) வகையான தொன்மை இலக்கியங்களும் தொகுக்கப்பட்டு படியெடுக்கப்பட்டு நாடெங்கும் அனுப்பப் படுகிறது. இராமாயண கால வால்மீகியின் படைப்புக்களும், பாரதகால வியாசரின் படைப்புக்களும் கற்றோரியிடையே நிலைத்த வாழ்வு பெறுவதற்கும் ஏற்பாடு செய்கின்றோம்.

ஆனால், வடஆரியர்கள் மதுரை மாநகரைச் சூறையாடி, தமிழ்ச் சங்க மாளிகைகள், நூலகங்கள், பட்டிமன்றங்கள், படியெடுக்கும் மாளிகைகள், தமிழ்ப் பள்ளிகள், தமிழ்ப் புலவர் இருக்கைகள் முதலிய அனைத்தையும் தீக்கிரையாக்கி தீய்த்து விட்டனர். சங்கம் காத்த ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியனையும், அவன் தேவியையும் சூழ்ச்சியால் முடிவுறச் செய்து தமிழ்க் கதைகளையும், காதைகளையும், காவியங்களையும் (கவிதைகளையும்), கீதைகளையும் (இசைப் பாட்டுக்களையும்) நாடெங்கும் பேசியும், எழுதியும், கூத்தாடியும், நாடகமாடியும், நாட்டியமாடியும், பாடியும் பரப்பி வந்த புலவர், பாணர், விறலியர், பாடினியர், ... முதலிய அனைவரையும் கூட்டம் கூட்டமாக சதியால் வெட்டிக் கொலை செய்தனர். தமிழ் காத்த

சீமன்களையும், கோமன்களையும், பூமன்களையும், பெருநிதிக் கிழவர்களையும், பெருநிலக் கிழார்களையும், அருட்செல்வர்களையும் முடிந்தவரை கொண்டும், அச்சுறுத்திச் செயல்படாமல் செய்தும் வடஆரியர்கள் களப்பிறர்களின் ஆட்சியைக் கொண்டு வந்து, சமசுக்கிருத மொழியையும், அதன் வேத நாகரீகத்தையும் எல்லோரும் ஏற்கும்படிச் செய்திட்டார்கள்.

எனவேதான், கரந்தமலையில் அமர்ந்து மதுரை கூலவாணிகன் சீத்தலைச் சாத்தனாரைக் கொண்டு நாடெங்கும் கிடைக்கின்ற சங்கப் பாடல்களை தொகுக்கவும், எமது படைப்புக்களைப் படியெடுக்கவும் ஏற்பாடு செய்தோம்.

இப்பொழுது யாம் குறிப்பிடும் யக்ஞவல்லியின் வரலாறு பற்றிய குறிப்பு இராமாயணத்தை விட மிகமிக அவசியமாக, அவசரமாக அனைத்துத் தமிழர்களாலும் புரிந்து, உணர்ந்து, தெளிந்து ஏற்றுக் கொள்ளப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும்.

வல்லி = வல்லவன், சிறந்தவன், பேராற்றல் மிக்கவன், தேர்ச்சி மிக்கவன், முதிர்ச்சி மிக்கவன், புலவன், அருளாளன், சித்தியாளன், முத்தியாளன், ... என்று பல பொருள்களைக் குறிக்கும் ஓர் உயர்தனிச் செம்மொழிச் சொல்லாகும் இது.

பதினெண்சித்தர்கள் சூரியகுலத்தில் (1) ஓமவல்லி, (2) ஓகவல்லி, (3) யாகவல்லி, (4) யக்ஞவல்லி, (5) வேள்விலல்லி, (6) தவவல்லி, (7) ஞானவல்லி, (8) மாந்தரீகவல்லி என்று எட்டு வகையான வல்லிகளைப் படைத்துப் பூசாவிதிகளை வகுத்தார்கள்.

சந்திரகுலத்தில் (1) நேமவல்லி, (2) நியமவல்லி, (3) நிடைவல்லி, (4) நிடைவல்லி, (5) சுருதிவல்லி, (6) ஆரணவல்லி, (7) ஆகமவல்லி,

(8) ஡ீ஡ா஡்சைவல்லி, (9) தாந்தரீகவல்லி, (10) ஏந்தரீகவல்லி என்று பத்து வகையான வல்லிகளைப் படைத்து வழிபாட்டு நிலைய உயிர்ப்புப் புத்துயிர்ப்பு விதிகளை வகுத்தார்கள்.

இந்த 18 வல்லிகள்தான் இந்து஡தத்துக்குரிய உயிரும், உடலும், இயக்க஡ும், பயனும் ஆவார்கள்.

வடஆரியர்கள் இந்த வல்லிகளைப் பற்றிய செய்திகளை அனைத்தும் ஡றைக்கவும், திருத்தி ஡ாற்றி இருட்டடிப்புச் செய்யவும் ஡ிக ஡ுட்ப஡ான சூழ்ச்சித் திட்டக் கருத்தை யக்ளுவல்லியின் பெயரிலேயே திரிபை உண்டாக்கி சூழ்ச்சி வலை பின்னிட்டார்கள்.

‘யக்ளுவல்லி’ => என்ற பெயரை **‘யாக்ளுவல்கி’** என்று திருத்தி அ஡ைத்திட்டார்கள். இத்துடன் இவரை நான்வேத வல்லவர் என்று கூற ஆர஡்பித்திட்டார்கள். ஆனால், ஡ிகத் தெளிவாக சித்தர்களின் ஡ூல்களில் **‘நான்஡றை ஡ுற்றிய யக்ளுவல்லி’** என்று குறிக்கிறார்கள். அதாவது, பதினெண்சித்தர்களின் விந்துவழி வாரிசுகள் ஡ட்டு஡ே கற்றுக் கொள்ளக் கூடிய நான்஡றைகளையும் கற்றுத் தேர்ந்தவர் யக்ளுவல்லி என்ற பேருண்஡ை அவருடைய பெயரின் சிறப்புத் தொடரிலேயே **‘நான்஡றை ஡ுற்றிய’** என்று தெளிவாக விளக்கப் படுகிறது. இருந்தும் வடஆரியர்கள் இவரை ச஡சுக்கிருத ஡ொழியில் உள்ள நான்கு வேதங்களையும் (ரிக், சா஡஡், அதர்வணம், யசுர்) சிறப்பாகப் பயின்றவர் என்று பொய் கூறி இவரைப் பற்றிய பேருண்஡ைகளை இருட்டடிப்புச் செய்தனர்.

திரேதாயுகத்தில், அதாவது இராமாயண காலத்தில் ச஡சுக்கிருத ஡ொழியே கிடையாது. எனவே, அக்காலத்தில் பதினெண்சித்தர்கள் த஡ிழில் படைத்திருந்த **இருக்கு வேதம், அசுர வேதம், அதர்வான**

வேதம், சாம வேதம் (யாம வேதம்) என்ற நான்கு வேதங்களே இருந்தன. ஏறத்தாழ பதினெண்சித்தர்களைப் பொறுத்தவரை இந்துமதத்தில் ஆர்வமுள்ள அனைவருமே நான்கு வேதங்களையும் கற்றுக் கொள்ளலாம் என்ற விதியையே வகுத்துள்ளனர். எனவே, நான்கு வேதங்களையும் கற்றவர்க்கென்று சிறப்புக் கிடையாது! ஆனால், பதினெண்சித்தர்களின் விந்துவழி வாரிசுகளும், குருவழி வாரிசுகளும் மட்டுமே தெரிந்து கொள்ளக் கூடிய நான்மறைகள், நான்முறைகள், நானெறிகள் என்பனவற்றை தெரிந்து கொள்பவர்களுக்குத்தான் சிறப்பு உண்டு.

ஏனெனில், சித்தர்களின் நூல்களில் பலருடைய பெயரின் சிறப்புப் பெயராக 'நான்மறை முற்றிய', 'நான்முறை முற்றிய', 'நானெறி முற்றிய', 'நான்வேதங்கள் முற்றிய', 'பதினெண்சித்தங்கள் முற்றிய', 'நவநாதங்கள் முற்றிய', 'நாற்பத்தெட்டுப் போதங்கள் முற்றிய', '96 ஓதங்கள் முற்றிய' என்ற குறிப்புச் சொற்கள் இருக்கின்றன. இவ்வளவு தெளிவாக, விளக்கமாக, நேரடியாக, சித்தர்கள் படைத்த இந்துமதத்தை இயக்கும் தலைவர்கள், கலைஞர்கள், வழிகாட்டிகள், வழித்துணைவர்கள், ... முதலியவர் பற்றிய சொற்களும், சொற்களுக்கூரிய வரலாறுகளும், வாழ்வியல்களும் இருந்தும் கூட வடஆரியர்கள் இந்துமதத்தை மிக எளிதில் சிதைத்தும், திரித்தும், குறைத்தும், மறைத்தும் சீரழித்து விட்டார்கள். எனவே, யாம் குறிப்பிடும் யக்ஞவல்லியின் வரலாற்றைப் படிப்பவரும், கேட்பவரும் பலருக்கும் விளக்கியுரைக்க வேண்டும் என்று குருவாணையிடுகிறோம்.

கங்கைக் கரையில் இருந்திட்ட நாடுகளில் குருபாஞ்சால நாட்டைச் சேர்ந்த காட்டில் சூரியகுலத்தவர்கள் ஐந்தீ வேட்டல், முத்தீ ஒம்பல் என்பனவற்றில் ஈடுபட்டு கூட்டம் கூட்டமாக முனிவர்களாக,

இருடிகளாக வாழ்ந்தார்கள். இவர்கள் கிரேதாயுகத்தில் குமரியாற்றங்கரையில் தோன்றிய காக்கையர் என்னும் காகபுசுண்டரின் வழியான சூரிய குலம், சந்திர குலத்தாரைப் போல சிவபுராணம், முருக புராணம் முதலிய புராணங்களின் கதைத் தலைவர்களுக்குச் சமமாக கிரேதாயுகத்திலும் சூரிய குலத்தில் புராண வீரன் தோன்றுவான் என்ற பதினெண்சித்தர்களின் கணிப்பை எதிர்பார்த்து வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

சூரியகுலம் என்பது முதல் பதினெண்சித்தர் பீடாதிபதியாகிய குமரிக் கண்டத்து பஃறுளியாற்றங்கரையில் செயல்பட்ட கருவூரரின் மகளான குமரிக்கும் பதினெண்சித்தர்களில் ஒருவரான காக்கையர் எனப்படும் காகபுசுண்டருக்கும் தோன்றிய வாரிசேயாகும். எனவே, இந்தச் சூரிய குலத்தின் வரலாறு ஒரு மாபெரும் புராணமாக வளர்வதற்கு கிரேதா யுகம், கிரேதா யுகம், துவாபர யுகம், கலி யுகம் என்கின்ற நான்கு யுகங்களில் இரண்டாவது யுகமான கிரேதா யுகத்தில் மட்டும் சூரியகுலம் புராண நாயகனைப் பெற்றிடும் என்று பதினெண்சித்தர்கள் நீதியும், நியதியும் செய்தார்கள்.

‘முதல் யுகமான கிரேதா யுகத்தில் கருவூரர் வழிவந்த சந்திர குலத்தைச் சேர்ந்த சிவனும் முருகனும் புராண நாயகர்களாக விளங்கினார்கள். துவாபர யுகத்தில் சந்திர குலத்தைச் சேர்ந்த கண்ணனும், பஞ்ச பாண்டவர்களும் புராண நாயகர்களாக விளங்கினார்கள். கலி யுகத்தில் தொடர்ந்து கருவூரர் வழி வந்த குருகுலத்தார்களே சூரிய குலத்தாரின் குருதிப் பாரம்பரியத்தோடு இரண்டறக் கலந்து புராண நாயகர்களாக தோன்றிடுவார்கள். இவர்களே அனாதிக்காலம், ஆதிக்காலம், பாதிக்காலம், மீதிக்காலம் எனும் காலத்தையும் முறைப்படுத்தி நிறைவாக்கி நிலைபேறு பெறச்

செய்வார்கள்' என்ற வாக்குகள், குருபாரம்பரிய வாசகங்கள், பிற இலக்கியங்கள் கங்கைக் கரையில் குருபாஞ்சால நாட்டுக் காட்டில் வாழ்ந்த முனிவர்களால் ஏட்டில் எழுதப் பட்டன, நாட்டில் எடுத்தோதப் பட்டன. இவர்களின் இப்பணிகளால் இந்துமதம் ஏட்டளவிலும், நாட்டளவிலும் நல்ல மலர்ச்சியையும், வளர்ச்சியையும், செழுச்சியையும் பெற்றிருந்தது.

இவர்களுக்கிடையில் தலைமை வாய்ந்தவராக விளங்கிய 'பிறம்ம ராக்கதர்' தமது மனைவியான 'அணங்கு'டன் (அணங்கை, சுணங்கை என்ற வழக்கு மாறுபாடுகள் உண்டு) வாழ்ந்து வந்தார். இவர் தமது தவ வலிமைக்கும், ஞானத்திற்கும் ஏற்ற குழந்தை பிறக்க வேண்டும் என்பதற்காக சூரியனையும், சூரியகுல காசுபுசுண்டரையும், திருமாலையும் 48 மாதங்கள் தொடர்ந்து வேண்டி யோக, போக முறைப்படி ஆண்மகவைப் பிறப்பித்தார். அந்த மகவே 'சூரியனார்' என்று கங்கைக் கரை வாசிகளால் சீராட்டி பாராட்டி வளர்க்கப் பட்டது. இந்தச் சூரியனார் இமயமலைச் சாரலிலே நெடுங்காலமாக கடுத்தவத்தில் ஈடுபட்டிருந்தார். அருளாளர்களிடம் மாணுக்கனாக இருந்து ஏட்டறிவிலும், பட்டறிவிலும் தேர்ச்சி பெற்றார்.

இவர் சிறப்பாக இருடி வேதத்தை **பசுக்கோவலன்** (பாஸ்கல ரிஷி*) என்பவரிடமும், அதர்வான வேதத்தை **அண்டபேரண்ட அருளாளர்** (அருண ரிஷி*) என்பவரிடமும், சாம வேதத்தை **அஞ்ஞானச் சாவுமணி** (ஐஜமினி ரிஷி*) என்பவரிடமும், அசுர வேதத்தை தனது தாய்மாமனான **வைகைச் சம்போகி** (வைசம்பாயனர்*) என்பவரிடத்திலும் கற்றுக் கொண்டார். ஆனால், இவரது தாய்மாமன்

* இந்தச் சொற்கள் தமிழின அருளாளர்களின் பெயர்களை திரித்து சமசுக்கிருத மொழிச் சொற்களாக வழங்கப் படுபவை.

போகப் பிரியனாக இருந்ததால் அசுர வேதத்தை முழுமையாக இவருக்குக் கற்றுத் தர முடியவில்லை. இதனை சூரியனார் தனது அசுர வேதப் பயிற்சியால் கண்டறிந்தார். இது குறித்து இவரது மாமன் வைகைச் சம்போகியிடம் அடிக்கடி போராட வேண்டி வந்தது.

இப்போராட்டம் வைகைச் சம்போகியின் நெருங்கிய நண்பனும், போக விருப்பனுமான **மோக விருப்பன்** தொடர்ந்து முறையற்ற போகத்தாலும், மோகத்தாலும் தொழுநோயினால் பாதிக்கப் பட்டு வருந்திக் கொண்டிருந்தவனுக்கு மருத்துவம் பார்ப்பதில் விளைந்த கருத்து மாறுபாட்டில் மாபெரும் முறிவையும், முடிவையும் உருவாக்கிற்று. அதாவது, சூரியனார் தன்னுடைய மாமனான வைகைச் சம்போகியை விட அசுர வேதத்தில் வல்லவனாக இருந்ததால்; அவருடைய நண்பன் மோக விருப்பனின் தொழுநோயை நலப் படுத்துமாறு கட்டளை இடப்பட்டு அதில் விளைந்த தகராறால் குருவையே மறுத்தும், வெறுத்தும், எதிர்த்தும் முறைப்படி செயல்பட்டு அவரிடம் கற்ற அசுரவேதச் சாரங்களை (பயன்களை, சத்திகளை, சித்திகளை, முத்திகளை) வாயில் போட்ட வாழைப்பழத் துண்டில் ஏற்றி அவரது காலடியில் துப்பி திரும்பக் காணிக்கையாகக் கொடுத்து விட்டு வெளியேறி விட்டார்.

விளக்கம்:- பதினெண்சித்தர்கள் நெறிப்படி யாருக்கு குருவை பிடிக்க வில்லையோ, அவர்கள் குருவிடம் கற்றவைகளையும், நோற்றவைகளையும், உற்றவைகளையும், பெற்றவைகளையும் ஒரு வாழைப்பழத் துண்டில் மந்திரித்து ஏற்றி அதனை வாயில் போட்டு மென்று அதனை குருவின் காலடியில் துப்பித் திருப்பித் தந்து விட வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அவன் குரு விரோதியாகவோ,

துரோகியாகவோ, பழி பாவங்களுக்கும், சாபங்களுக்கும் உரியவனாக மாட்டான்.

சூரியனார் வரலாற்றில் அவருடைய மாமனான **வைகைச் சம்போகி** (சமசுக்கிருதத்தில் இப்பெயரை *வைசம்பாயனர்* என்று மொழித் திருத்தம் செய்துள்ளனர்) யார் அதிகமாகக் காணிக்கை கொடுத்தாலும் உடனே அவர்கள் விரும்பியதை யெல்லாம் தமது அருட்சத்தியால் விளைவித்துக் கொடுக்கும் பொருள் வெறியனாக இருந்தான். இதனைச் சூரியனாரே பல இடங்களில் “என் மாமன் வைகைச் சம்போகி பொருளுக்காக அருளை விற்கும் வணிகனாகவே வாழ்ந்தார். அதனால்தான் ‘குருவாக ஏற்றவர்களை மாற்றவோ, தூற்றவோ கூடாது’ என்ற நியதியையும் மீறி நானே குருவிடம் கற்ற பெற்ற நோற்ற உற்ற அனைத்தையும் திருப்பிக் கொடுத்து விட்டு நேரடியாக எங்கள் குல முதல்வனான சூரியனையே வேண்டி தவம் செய்து அசுர வேதத்தை கற்றுக் கொண்டேன். இதன் பயனாக பதினெண்சித்தர்கள் படைத்த அசுர வேதத்தை அவர் எனக்கு வழங்கியதோடு ‘நான்கு மறைகளையும், இந்த யுகத்தில் கற்றுத் தேறும் தரமும், திறமும், உரமும், பாரம்பரியமும், விவேக வீரியமும் எனக்குத்தான் இருக்கின்றது’ என்று கூறி அதற்காக நான் என்னென்ன செய்ய வேண்டும் என்பனவற்றையும் விளக்கி வாழ்த்தி அருளிநார். நானும் சூரியகுலப் பெருமையைக் காக்கக் கடலோடி, கடலோடி, நாடோடி வாழ்வுகளை ஏற்று நான்மறை முற்றியவனானேன்.” என்று எழுதுகிறார்.

இந்தச் சூரியனார் பதினெண்சித்தர்கள் படைத்த ‘**ஐந்தீ வேட்டல்**’ (ஓமம், ஓகம், யாகம், யக்ஞம், வேள்வி எனும் ஐந்தே ஐந்தீ வேட்டல் எனப்படும்); ‘**முத்தீ ஓம்பல்**’ (கந்தழி, வள்ளி, கொடிநிலை

எனும் மூன்றே முத்தீ ஓம்பல் எனப்படும்) எனும் இருபெரும் பிரிவு வழிபாட்டு முறையில் அடங்குகின்ற எட்டு முறைகளில் 'யக்ஞம்' என்ற முறையை மட்டும் தேர்ந்தெடுத்து நல்ல தேர்ச்சி பெற்றார். இதனால், 'யக்ஞ வல்லி' என அழைக்கப் பட்டார். ஆனால் இந்த 'யக்ஞவல்லி' என்ற பட்டத்துக்குரிய சித்தியை இவர் இவருடைய மாமனும், குருவுமாகிய வைகைச் சம்போகிக்காக ஒரே ஒரு முறை பயன்படுத்தித்தான் நிலையான புகழைப் பெற்றிட்டார். இச்சுவையான நிகழ்ச்சி பற்றிய முழு விவரங்களையும் இவரே தெளிவான வரலாறுக எழுதியிருக்கிறார்.

அதாவது இவர் சூரிய குலப் பாரம்பரியம், திரேதாயுகத்து இருடிகள், முனிவர்கள், திரேதாயுகத்து இலக்கிய பாரம்பரியம், அரச பாரம்பரியம், குரு பாரம்பரியம், அரக்கர் பாரம்பரியம், வானரர் பாரம்பரியம், ... முதலிய தொடர் நூல்களைச் சிறப்பாக எழுதியுள்ளார். இவையில்லாமல் தானே எழுதிய யக்ஞவல்லியின் கீதை என்ற நூலையும் அதே போன்று இசைப் பாடல்களாக எழுதப்பட்ட இவர் காலத்திய புகழ் மிக்க

- 1.பரசுராமர் கீதை, 2.கலைக்கோட்டு முனிவர் கீதை,
- 3.எண்கோண மேனியான் கீதை, 4.அகத்தியர் கீதை, 5.கன்வர் கீதை (கன்னர் கீதை - பாட வேறுபாடு), 6.வால்மீகி கீதை,
- 7.வசிட்டர் கீதை, 8.விசுவாமித்திரர் கீதை, 9.காசிபர் கீதை,
- 10.வாமன கீதை, 11.சுகர் பகவான் கீதை, 12.வியாழ பகவான் கீதை, 13.சூளி கீதை, 14.பிறமதத்தர் கீதை, 15.துருவாசர் கீதை, 16.இந்திரன் கீதை, 17.தேவேந்திரன் கீதை, 18.பிறமன் கீதை, 19.சிவன் கீதை, 20.சத்தி கீதை, 21.திருமால் கீதை, 22.முருகன் கீதை, 23.விநாயகர் கீதை, 24.பிள்ளையார் கீதை, 25.கணபதி கீதை, 26.தேவி கீதை, 27.தேவதை கீதை, 28.இயமன் கீதை, 29.கபிலர் கீதை, 30.கோசிகர் கீதை

(கௌசிகர் கீதை - பாட வேறுபாடு), 31.பரத்துவாசர் கீதை, 32.சரபங்கர் கீதை, 33.மதங்கன் கீதை, 34.சனகர் கீதை, 35.இராவணன் கீதை, 36.கும்பகன்னன் கீதை, (கும்பகர்ணன் கீதை - என்ற பாட வேறுபாடு உண்டு), 37.வண்டமர் குழலி கீதை, (மண்டோதரி கீதை - என்ற பாட வேறுபாடு உண்டு), 38.வாலி கீதை, 39.தசரதன் கீதை, 40.இராமன் கீதை, 41.இலக்குவன் கீதை, 42.சீதை கீதை, ...
என்று 48 வகையான கீதைகளைத் தொகுத்தளித்துள்ளார்.
.....”

குறிப்பு:- மீதி ஆறு கீதைகளின் பெயர்கள் இருந்த ஏட்டுச் சுவடி நைந்து போய் விட்டதாகக் குருபாரம்பரிய செய்தி கூறுகிறது என்று ஏளனப்பட்டியார் குறிக்கிறார்.

யக்ஞவல்லியர் எண்ணற்ற கதைகள், காதைகள், கவிதைகள் (காவியங்கள்) தொகுத்தளித்துள்ளார்; அவரும் எழுதியுள்ளார். இவரைப் பற்றிய முழுமையான வரலாற்றைப் பல பகுதிகளாகத்தான் எழுத வேண்டியிருக்கிறது. எனவே, விரிவஞ்சி யக்ஞவல்லியின் வரலாற்றுச் சுருக்கத்தின் முதல் பகுதியை இத்துடன் நிறைவு செய்கிறேன்.

**சித்தர் காகபுசுண்டர் ம.பழனிச்சாமி பிள்ளை,
காக்காவழியன் பண்ணையாடி,
இ.ம.இ.யின் இரண்டாவது பாரம்பரியத் தலைவர்.**

//உண்மை நகல்//

//இதன் மூலநகல்: வேம்படிதாளம் சித்தரடியான் ஒருவரின் கையெழுத்தில் இருந்த நகலாகக் கிடைத்தது.//

யக்ஞவல்லியின் வரலாறு - இரண்டாம் பாகம்

திரேதாயுகத்தின் முதன்மை

யக்ஞவல்லிக்கா?

இராமனுக்கா?

இராவண யுத்தத்தால் இராமன் வரலாற்றுத் தலைவனாக வளர்ச்சியுற்றான். ஆனால், திரேதாயுகத்தின் முழுமையான வரலாற்றையும் விளக்கிடும் சான்றுகளையும், ஊன்றுகளையும் தொகுத்தளித்த இலக்கியப் பேராசிரியர், வரலாற்றுப் பேராசிரியர், தத்துவ மேதை, அருளுலகத் தலைவன், சூரிய குலத்தின் புகழை நிலையாக ஏட்டுலகில் நிலைநிறுத்தியவர் என்ற புகழ்க்கெல்லாம் உரிய முதன்மையும், மேன்மையும் சிறப்புமுடைய திரேதாயுகத்து மனிதர் சூரியனார் எனப்படும் யக்ஞவல்லியே.

இந்த யக்ஞவல்லிதான் பதினெண்சித்தர் பீடாதிபதிகள் எழுதிடும் குரு பாரம்பரியம், இலக்கிய பாரம்பரியம், அரசு பாரம்பரியம் என்ற முழுமையான சமய, சமுதாய, அரசியல் வரலாறுகளை மிக மிகத் தெளிவாக விளக்கமாக முன்னோர்களின் ஏடுகளைக் கொண்டும்; தன் காலத்து மனிதர்களின் சொல், செயல், சாதனை முதலியவைகளைக் கொண்டும்; தனது கல்வி, கேள்வி, அநுபவம், நேரடிப் பழக்கம் முதலியவற்றைக் கொண்டும் தெளிவாக எழுதுகிறார். இவர் இல்லாவிட்டால் இந்த உலகம், அண்டம், பேரண்டம், அண்டபேரண்டம், பயிரினங்கள், உயிரினங்கள், விண்ணவர், மண்ணவர், அருளுலகத்தார், சூரியகுலம், சந்திரகுலம், தேவாசுரப் போர்,

பதினெண் புராணங்கள், சாத்திரங்கள், முருகன்-அசுரப் போர், இராமன்-இராவணன் போர், ... முதலியவைகள் எல்லாம் வெறும் கற்பனைக் கதைகள் அல்லது கதைக்கு வராத ஆரிய மாயைகள் என்று முடிவு கட்ட நேரிட்டிருக்கும்.

திரேதாயுகத்தில் சூரியகுலத்தார்கள் மட்டுமே மேலோங்கி இருப்பார்கள் என்ற வாக்குப்படி, காக்கையர் என்னும் காகபுசுண்டரின் விந்துவழி வாரிசுகளும், குருவழி வாரிசுகளும் இந்த திரேதாயுகத்தில் சிறப்பாக இருந்தார்கள். ஏறத்தாழ திரேதாயுகத்தின் கடைசியில்தான் 120 ஆண்டுகள் உயிர் வாழ வேண்டிய இராமன்; அணையப் போகும் விளக்கு சுடர் விட்டுப் பேரொளி பரப்பி அணைவது போல் சூரிய குலத்தின் பெருமையை விளக்கி 60 ஆண்டுகளில் மறைந்தான்.

திரேதாயுகம் 12,96,000 ஆண்டுகள் என்ற மிகப் பெரிய இடைவெளிக்கூரியதாகும். இவ்வளவு பெரிய இடைவெளியில் ஓமம், ஓகம், யாகம், யக்ஞம், வேள்வி, தவம், ஞானம், மாந்தரீகம் எனும் சூரிய குலத்துக்குரிய எட்டுக் கலைகளில் ஏழு கலைகளில் வல்லவர்கள் தோன்றிக் கொண்டே இருந்தார்கள். யக்ஞம் என்ற ஒரே ஒரு கலையில் மட்டும் வல்லுனர்கள் தோன்ற முடியாமல் இருந்தது. இந்த நிலையினை மாற்றுவதற்காக பிறம்மராக்கதருக்கும், அணங்கு (சுணங்கு) என்ற பெண்ணுக்கும் பிறந்த சூரியனார் மிகப் பெரிய முயற்சிகளை செய்து மாபெரும் வெற்றியைப் பெற்று யக்ஞக் கலையில் வல்லவன் என்ற புகழ்க்கூரிய யக்ஞவல்லி என்ற பெயரைப் பெற்றார். அது முதல் இவருடைய இயற்பெயரான **சூரியனார்** என்ற பெயர் மறைந்து **யக்ஞவல்லி** என்ற சிறப்புப் பெயராலேயே இவர் அழைக்கப் படலானார்.

யக்ஞவல்லியின் நிலைத்த புகழ்

கங்கைக் கரையில் உள்ள குருபாஞ்சால நாட்டில் நான்கு வேதத்திற்கும் முறையே இருடிவேத புரம், அசுரவேத புரம், சாமவேத புரம், அதர்வானவேத புரம் என்ற நான்கு பெரிய கோட்டைக் கொத்தளங்களோடு கூடிய (புரம் = வலிமையான காவல் கோட்டை மதிலை உடைய நகரம் என்று பொருள்) நான்கு பெரும் அருளாளரின் நகரங்கள் இருந்தும் இவையெவற்றிலும் தங்காமல் இவற்றிற்குச் சமமாக கங்கையின் நடுவில் இயற்கையாக அமைந்திருந்த தீவு ஒன்றில் வாழ்ந்து வந்தார், யக்ஞவல்லியின் தந்தையான பிறம்மராக்கதர்.

சூரியனார் தமது கடுமையான பயிற்சியாலும், முயற்சியாலும் யக்ஞவல்லி என்ற நிலையை அடைந்தவுடன், அக்காலத்தில் புகழ்மிக்க மன்னர்களாக இருந்த தசரதன், சனகன், கோகையன், ஆதித்தன், காகுத்தன், மகதன், சிவன், பிறமன், தேவநாதன், இயமன், தக்கன், சிவி, பகீரதன், முசுருந்தன், மகாமணு, சாகரன், திருமால், பிறம்மபதி (பிறகபதி), ... எனும் 18 சூரியகுல மன்னர்களால் ஏற்கனவே இருந்த நான்கு புரங்களுக்கும் (கோட்டை நகரங்களுக்கும்) சமமானவர் என்ற பெயரில் 'சமத்துவபுரம்' (சமத்காரபுரம்) என்றும் 'நான்வேத சமத்துவபுரம்' என்றும் ஒரு தீவு நகரம் கங்கையாற்றினிடையில் பொற்கலசங்கள் மின்ன அழகாகக் கட்டிக் கொடுக்கப் பட்டது.

இதனால் எல்லா அருளுலகத்தாரிடையேயும் யக்ஞவல்லியின் மீது பொருமையும், போட்டியும், வெறுப்பும், மறுப்பும், எதிர்ப்பும் ஏற்பட்டது. அதனால், பலர் யக்ஞம் கலையில் வல்லமை பெறுவதற்காக எல்லையில்லாத முயற்சிகளை செய்யலானார்கள். ஆனால், திரேதாயுகம் முழுவதும் ஒரே ஒரு யக்ஞவல்லிதான் உருவாக முடிந்தது என்பதால் திரேதாயுகத்துத் தலைவன், நாயகம், பெரியோன், ஆச்சாரியன்,

குரு, சூரியகுலத் தோன்றல், சூரியகுல வேந்து (சூரியகுல பிந்து அல்லது சூரியகுல விந்து என்ற பாட வேறுபாடுகள் உண்டு) என்ற புகழையெல்லாம் பெற்றார்.

யக்ஞவல்லியின் அடக்கமும் பணிவும்

யக்ஞவல்லி பதினெண்சித்தர்களின் அனைத்துக் கலைகளையும் கற்றுக் கொள்ளும் உரிமையுடையவர் என்பதால் யக்ஞவல்லி என்ற சிறப்பு நிலையை அடைந்த பிறகும்; முறையாக தன்னுடைய காலத்தில் வாழ்ந்த கலை வல்லவர்களிடமெல்லாம் சென்று அடக்கத்தோடும், பணிவோடும், பொறுப்போடும், பொறுமையோடும் நான்மறைகள், நானெறிகள், நான்முறைகள், நான்வேதங்கள், நவநாதங்கள், பதினெண்சித்தங்கள், 48 போதங்கள், 96 ஓதங்கள், 48 அருட்கலைகள், 64 ஆயகலைகள், ... முதலிய அனைத்தையும் கற்றுக் கொள்வதிலேயே தமது வாழ்நாள் முழுவதையும் செலவழித்தார்.

அதே நேரத்தில் எண்ணற்ற தவசிகளுக்கும், போர்வீரர்களுக்கும், அரசர்களுக்கும் தான் கற்றவைகளைக் கற்றுக் கொடுக்கும் ஆசிரியராகவும் இருந்தார். இதில் இவருக்கு எல்லையற்ற தொல்லையும், போராட்டமும் இருந்தது. ஆண்டுக்குரிய ஆறு பருவங்களையும் (கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனில்) முறையாகத் திட்டமிட்டு (1) கற்றலும் கற்பித்தலும், (2) நோற்றலும் நோற்பித்தலும், (3) உற்றலும் உற்பித்தலும், (4) ஏற்றலும் ஏற்பித்தலும் என்ற நான்கு வகையான பணிகளை முறையாக முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனில் என்ற நான்கு பருவங்களில் செய்வதாகத் திட்டமிட்டுக் கொண்டார். காரகாலம், கூதிர்காலம் என்ற இரண்டு பருவத்தையும் நிறைவான இல்லறத்திற்கும்; இல்லறத்தில் இருந்து கொண்டு பெண்ணை சத்தியாகப் பயன்படுத்தி செய்யக் கூடிய மாந்தரீகப் பூசைகளையும்; 1. தாகம், 2. மோகம், 3. போகம்,

4. யோகம் என்கின்ற நான்கு வகையான பதினெண்சித்தர்களின் அருட்துய்ப்பு, உய்ப்பு வாழ்வையும் நிகழ்த்துவதற்காக ஒதுக்கினார்.

சிறப்புக் குறிப்பு:-

இவர் முறைப்படி மணந்த சந்திரகுலத்து கார்த்தியாயனர் (சிவ கோத்திரம்) மகளான கார்த்தியாயினியுடன் இல்லறம் நடத்திக் கொண்டிருக்கும் பொழுது சூரியகுலத்தைச் சேர்ந்தவரும் சனகனின் அமைச்சருமான மெய்த்திறரின் மகள் (மித்ரரின் மகள் - என்ற வழக்காறு) 'மெய்க்குதவி' (மெய்த்தேவி, மெய்தேவி, மையல்தேவி, மையல்தேகி, மைத்ரேகி ... என்ற பாடவேறுபாடுகள் இப்பெயருக்கு உண்டு) என்பவளை பதினெண்சித்தர்களின் 1)குருமார் ஒழுக்கம், 2)குருமார் ஒழுகலாறு, 3)குருக்கள் மரபு, 4)குருக்கள் ஒழுகலாறு, 5)பூசாறி மரபு, 6)பூசாறி ஒழுகலாறு, 7)அருளாளர் வாழ்வியல் நெறி, 8)அருளாளர் வாழ்வியல் முறை, 9)அருளாளர் ஒழுகலாறு, 10)அருளாளர் ஒழுக்கம், 11)அருளாளர் மரபு, 12)அருளாளர் விதி எனும் பன்னிரண்டு நூல்களின்படி தெய்வீக வாழ்வு அல்லது அருளாளர் வாழ்வு நிறைவு பெறுவதற்காக இரண்டாவது மனைவியாகத் திருமணம் செய்து கொண்டார்.

இம்மண்ணுலக சிவன்கள், திருமால்கள், பிறமண்கள், இயமன்கள், இந்திரன்கள், தேவேந்திரன்கள், முருகன், பிள்ளையார், வினாயகர், கணபதி, ... முதலியோர்கள் எல்லாம் இரண்டு திருமணத்தின் மூலம் முழுமை பெற்றது போலவே தானும் இரண்டு திருமணம் செய்து நிறைவு பெற்றதாக இவரே குறிப்பிடுகிறார். இதை ஏன் குறிப்பிடுகிறோம் என்றால் யக்ஞவல்லியின் இந்த இரண்டாவது திருமணத்திற்கு கடுமையான எதிர்ப்பு இருந்தது.

இதுபற்றி பல சுவையான வாசகங்கள் குருபாரம்பரியத்தில் உள்ளன. எடுத்துக் காட்டாக; வைகையாற்றங்கரைக் கருவூரூர்

குருபாரம்பரியத்தில்; “துவாபர யுகத்தில் கண்ணனும், அருச்சுனனும் பல மனைவியரை மணந்ததற்கு அவர்கள் ‘திரேதாயுகத்தில் வாழ்ந்த யக்ஞவல்லி தம் காலத்தில் இராமன் ஒரே மனைவியோடு வாழ்ந்தது பலவாறு சிறப்பிக்கப் படுவதால் இரண்டு மனைவிகளோடு வாழ்ந்த தனக்குச் சிறப்பில்லாமல் போய்விடாது’ என்றும்; ‘தனக்கு கார்த்தியாயினியிடம் எட்டு மகன்களும் ஒன்பதாவதாக ஒரு பெண்ணும் பிறந்தது போல், மெய்தேவியிடம் எட்டு பெண்களும் ஒன்பதாவது ஒரு ஆணும் பிறந்தது எமது வாழ்வு நிறையானது, முறையானது என்பதை மெய்ப்பிக்கிறது, சிறப்பிக்கிறது’ என்று கூறும் வாசகத்தை பல இடங்களில் விளக்கியுரைக்கிறார்கள், ...” என்று எழுதுகிறார்.

யக்ஞவல்லியின் அடக்கத்துக்கும், பணிவுக்கும் இந்த ஆறு பருவ காலங்களையும் தமது இல்லற வாழ்வுக்கும் அதாவது ‘அக வாழ்வுக்கும்’, அருளுலக வாழ்வுக்கும் அதாவது ‘புற வாழ்வுக்கும்’; மூன்றில் ஒன்று, மூன்றில் இரண்டு என்று பகுத்து வாழ்ந்த முறையைக் கூறலாம். இவர் தன்னுடைய அக வாழ்வுக்கு ஒரு பங்கும், புற வாழ்வுக்கு இரு பங்கும் என ஆண்டின் காலத்தைப் பகுத்து வகுத்து வாழ்ந்ததை தாமிரபரணியாற்றங்கரைக் கருவூரர் முதல் அனைத்து பதினெண்சித்தர் பீடாதிபதிகளும் தங்களது குருபாரம்பரியம், குருவாக்கு, குருவாசகம் ஆகிய மூன்றிலும் சிறப்பாகக் குறிப்பிடுகிறார்கள். இவர்களைப் பின்பற்றியே 48 வகையான சித்தர்களும், 13 வகையான அருளாளர்களும் (சித்தியாளர்களும் - 1. பத்தர், 2. பத்தியார், 3. போத்தர், 4. போத்தியார், 5. புத்தர், 6. புத்தியார், 7. முத்தர், 8. முத்தியார், 9. சீவன்முத்தர், 10. சீவன்முத்தியார், 11. உருவசித்தியார், 12. அருவசித்தியார், 13. அருவுருவ சித்தியார்), மற்ற இருடிகள், முனிவர்கள், தவசிகள், ஞானிகள், 18 வகையான வல்லிகள் ஆகிய அனைவருமே தங்களுடைய பல நூல்களில் குறிப்பிடுகிறார்கள்.

யக்ஞவல்லி பதினெண்சித்தர்கள் அருளாளர்களின் சித்தி வாழ்க்கைக்கு இரு மனைவியர் தேவையென்று தெளிவாகக் குறிப்பிட்டிருந்தும், அதற்குரிய காலமும், சூழலும், வாய்ப்பும், வசதியும் வரும் வரை காத்திருந்தார். அவருடைய முதல் மனைவி கார்த்தியாயினி ஐந்து ஆண்மகவுகளைப் பெற்று ஆறாவது மகவுக்காக மூன்று மாதக் கர்ப்பினியாக இருக்கும் போது பேரரசன் சனகனுடைய அவைக்களத்தில் நிகழ்ந்த அருட்போரில் தனது ஏட்டறிவாலும், பட்டறிவாலும் தானே தனது யுகத்தின் முழுமுதல் தலைவன் 'பிறம்மயோகி' என்ற பக்குவ நிலையை விளக்கிக் காட்டி மெய்ப்பித்தார். இதனால், இவரை அருளுலகத்தார் 'யோகீசுவரர்' என்று சிறப்பித்தார்கள்.

கபாடபுரத்துக் கருவூரர்; 'சனீசுவரர்களும், முனீசுவரர்களும் இராவணேசுவரனிடம் மதிப்பும், நட்பும் கொண்டிருந்த ஈசுவரப் பட்டத்தின் பெருமை யக்ஞவல்லி 'யோகீசுவரர்' என்று ஈசுவரர் பட்டம் பெற்றதும் குறைந்தது. இரு சாராரும்; அதாவது முனீசுவரர்களும், சனீசுவரர்களும் ஈசுவரப் பட்டத்தால் யக்ஞவல்லியின் புகழ்நிலை 'யோகீசுவரர்' என்று உயர்ந்தது முதல் அவரிடமே அதிகமான மதிப்பும் நட்பும் பாராட்டினார்கள். இதனால் இராவணேசுவரனுக்கு, திரேதாயுகத்தில் தான் ஒருவன் மட்டுமே ஈசுவரப் பட்டம் பெற்றவனாக இருந்திட்ட நிலையில் (பெறற்கரிய யக்ஞவல்லி யோகீசுவரராக) ஈசுவரப் பட்டம் பெற்ற யக்ஞவல்லி யோகீசுவரராக புகழ் பெறுவதைக் கண்டு போட்டியும், பொருமையும் அடைந்தான். ஆனால், கங்கையின் நடுவில் உள்ள சமத்துவப் புரத்திற்கு வந்து யக்ஞவல்லியைச் சந்தித்த இராவணேசுவரன் தன்னுடைய அனைத்து விதமான போட்டி, பொருமை, வேறுபாடு, மாறுபாடு உணர்வுகளையெல்லாம் அகற்றிக் கொண்டு யோகீசுவரரை இலங்கைக்கும், மற்ற இடங்களுக்கும் அழைத்துச் சென்று ஏராளமான காணிக்கைச் செய்து நண்பராக ஏற்றுக் கொண்டான்.

இராவணேசுவரன் விருப்பப்படி அவனுடைய மூன்று மகன்களுக்கும், அவனது தம்பி கும்பகன்னனுக்கும் மட்டுமே தம்மிடம் மாணாக்கர்களாக இருக்கும் நிலை வழங்கினார். அதாவது, வீடணனை (விபீடணன்) குல துரோகி, பேராசைக்காரன், நயவஞ்சகன், பழிபாவத்துக்கு அஞ்சாதவன், நாகத்தினும் கொடிய நச்சுத் தன்மையுடையவன், ... என்று பலவாறு கடுமையாக இழிந்தவன் என்று குற்றம் கூறி அவனை மட்டும் மாணாக்கராக ஏற்க மறுத்து விட்டார். இதேபோல், இராவணனின் நண்பர் வாலியை தன் மாணாக்கராக ஏற்றுக் கொண்ட யக்ஞவல்லி அவருடைய தம்பி சுக்ரீவனை இழிந்த பண்புகளை உடையவன் என்று கூறி மாணாக்கராக ஏற்க மறுத்து விட்டார்.

இராவணேசுவரனும், வாலியும் சிறந்த ஈசுவரர் பத்தர்கள் என்பதால் யோகீசுவரரிடம் அருளும், அருளுரையும் அடிக்கடி பெற்று வாழ்ந்தனர். அதாவது, திரேதாயுகத்து அரக்க குலமும், வானரர் குலமும் யோகீசுவரரான யக்ஞவல்லியைத்தான் திரேதாயுகம் முழுவதும் தங்களுடைய தலைவராக தாங்கள் வழிபடும் தெய்வமாக, தங்களின் வழித்துணையாக, வழிகாட்டியாக நினைத்தார்கள். இவர்களால் திரேதாயுகத்தின் சூரியகுலப் புகழ் பரப்பிய தலைவராக, சிவராக, திருமாலாக, பிறமராக, இந்திரராக, தேவேந்திரராக, முருகராக, பிள்ளையாராக, விருயகராக, கணபதியாக மதிக்கப்படும் உரிமைக்கும், பெருமைக்கும், மரியாதைக்கும் உரியவரான **யோகீசுவரர் யக்ஞவல்லி** என்ற புகழினிப் பெற்ற சூரியனார்.

சித்தர்களின் மருத்துவம், சிற்பம், ஓவியம், நாட்டியம், கனவு, தொடுகுறி, வரியியல், அங்கவியல், ... முதலிய கலை நூல்களில் 'சூரியனார் வாக்கு', 'சூரியனார் வாசகம்', 'சூரியனார் நீதி', 'சூரியனார் விதி', 'சூரியனார் நெறி', 'சூரியனார் முறை', ... என்றே எண்ணற்ற குறிப்புக்கள் யக்ஞவல்லியின் கருத்தை, அதாவது யோகீசுவரரின்

கருத்தை வழங்குகின்றன. எனவே, திரேதாயுகத்தில் அனேத்து அரக்கர்களாலும், வானரர்களாலும்; விசுவாமித்திரன், வசிட்டர், காசிபர், கலைக்கோட்டு ஡ுனிவர், ... ஡ுதலிய அருளாளர்களாலும்; சனகர், தசரதர், ... ஡ுதலான அரசர்களாலும் தலைவராக, குருவாக, ஡ேதையாக, ஞானியாக, தவசியாக ஡தித்து வணங்கி வழிபடப்பட்ட யக்ருவல்லியான யோகீசுவரர் ஡ுகழ் வெறியோ, பெரு஡ித வெறியோ, பதவி வெறியோ இல்லா஡ல் த஡து தாய் தந்தையர் த஡க்கிட்ட சூரியனார் என்ற பெயரிலேயே அனேத்து வகையான துறைகளிலும் ஡ூல்களை எ஡ுதிக் குவித்திட்டார். இதுவே அவரது அடக்கத்தையும், பணிவையும் விளக்கச் சான்றுகும்.

அரக்கர் வானவர் ஡ுடிவு பற்றி யக்ருவல்லி

“சூரியகுலத்து தசரதன் ஡கன் இராமனல் அரக்க குல஡ும், வானர குல஡ும் அழிந்தது.”

“அரக்க குலத்துக்கும், வானர குலத்துக்கும் இருந்த பாசப் பிணைப்பையும், அன்பு நிறை ஡ட்பையும் காலப் போக்கில் எவரும் உணர்ந்து கொள்ள ஡ுடியாத அளவுக்கு வீடணன், சுக்ரீவன் எனும் இரு குலத்து துரோகிகளால் ஡ாபெரும் குழப்பத்தையும், கலக்கத்தையும், ஡ுறைகேட்டையும், வரலாற்றுச் சிதைவையும் உருவாக்கினான் சூரியகுலத்து தசரதன் ஡கன் இராமன்.”

“தா஡் என்ற வீ஡்பால் தண்டகாரணியத்து ஡ுனிவர்களுக்கு ஡ுன்பின் யோசிக்கா஡ல்; அரக்கர் குலத்தையும், வானரர் குலத்தையும் அழிப்பதாக வாக்குறுதி கொடுத்ததால் குருபார஡்பரிய நீதிகளுக்கும், அரச பார஡்பரிய நீதிகளுக்கும் ஡ாறுபட்டு, வேறுபட்டு, ஡ுறைகெட்டு தவருள சூழ்ச்சிகளைக் கையாண்டு வானரர்களையும், அரக்கர்களையும் அழித்த சூரிய குலத்து தசரதன் ஡கன் இராமன் பேதைப் பெண் போல் தண்ணீரில் தற்கொலை செய்து ஡ாண்டான்.”

“சூரியகுலத்து தசரதன் மகன் இராமன் முறைப்படி தனக்கு கிடைக்க வேண்டிய அரச பதவி கிடைக்காததால் பித்துப் பிடித்து, பேதலித்து, நெறி கெட்டு, வெறி கொண்டு, புகழ் தேடும் பாணியில் தண்டகாரணியத்து முனிவர்களிடம் இராவணேசுவரனையும், வாலியையும் அழிப்பதாகக் கூறியதால்தான் இராவணேசுவரன் சீதையை சிறையெடுத்தான். ஆனால், சூழ்ச்சி மிக்க இராமன் இராவணேசுவரனின் வலிமையான நண்பனான வாலியை அவனது தம்பியான சுக்ரீவனின் துரோகத்தால் வென்றான். இதேபோல், இராவணேசுவரன் தம்பியான வீடணனால் அவனையும் கொன்றான்.”

எனவே, திரேதாயுகத்தில் சூரிய குல அரச குடும்பத்துக்கே இராமனால் பெரும் பழியும், இழிவும் உண்டாகி விட்டது. ஆனால், சூரியகுலத்து யக்ஞவல்லி தவிர அனைவருமே இதை மூடி மறைத்து சூரியகுல அரச பரம்பரை பெருமைச் செயலாக இராமனின் கதையை காதையாகவும், கவிதையாகவும், கீதையாகவும் ஆக்கி விட்டனர். அதனையே செய்ய வேண்டிய சூரியகுலத்து யோகீசுவரனான சூரியனார் திரேதாயுகத்தின் 48 கீதைகளையும் தொகுத்து இராமன் வாழ்வியல் தொடர்பான நாயகர், நாயகிகளைத் தொகுத்தும், குறிப்புக்களை எழுதியும் செயல்பட்டு நிறைவு காண்கிறார்.

“இராவணப் போருக்குப் பிறகு இராமன் வாழ்ந்த பத்து (10) ஆண்டுக் கால வாழ்வு இராமன் செய்த தவறுகள் அனைத்துக்கும் உரிய தண்டனைக் காலமாகி விடுகிறது. அதனால்தான், இராமன் தற்கொலை செய்து கொண்ட 60வது வயதை ஒரு மனிதனுக்குரிய வாழ்நாளின் எல்லை என்று கணக்கிடும் மரபு தோன்றிற்று. ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகள் வாழும் வல்லமை படைத்த அரக்கர்களையும், வானரர்களையும் அழித்த இராமன் அறுபதே ஆண்டுகள் வாழ்ந்தான் என்ற பழியையும் புகழுக்குரியதாக ஆக்கினார்கள் புலவர்கள். ஆனால், யோகீசுவரரான இந்த யக்ஞவல்லி

அறிவுலகுக்கு உண்மையை வழங்கும் சூரியனாக ஏடும் எழுத்தாணியும் எடுத்து எழுதிக் குவிக்கிறேன். உண்மைகளை புரிந்தவர் புரிந்து, தெரிந்தவர்களுக்குக் கூறுங்கள்.”

“இந்த யக்ஞவல்லிதான் மாண்ட தசரதன் பிணத்துக்கு தைலக் காப்பிட்டேன். அதே பிணத்துக்கு ஈமச் சடங்குகள் செய்யவும் துணையானேன்.”

“இதே யக்ஞவல்லிதான் தசரதன் மகன் இராமனுக்காக மட்டுமின்றி தனது மாணாக்கன் என்பதற்காக இராவணேசுவரனுக்கும், வண்டமர் குழலிக்கும் தைலக் காப்பிட்டேன். வல்லவர்கள் கலியுகத்தில் இவற்றைக் காண்பார்கள். சூரியகுலத்தின் புகழும் இகழும் யக்ஞவல்லியாகவும், இராமனாகவும் போட்டியிடும். இதைத் தவிர்க்க முடியவில்லை. எனவே, அருளுலகத் தலைவனான யக்ஞவல்லி; பொருளுலகத் தலைவனான இராமனின் தவறுகளை நியாயப் படுத்தி, நேர்மைப் படுத்தி, நீதிப் படுத்தி இருபத்தேழு வகையான வண்ணங்களில் இறவாத இன்றமிழில் இவ்வையகம் மறவாத சுவையோடு எழுதி முடிக்கின்றேன். இது என் கடமை.”

“இந்த யக்ஞவல்லியின் இராம கதை, இராமக் கதை, இராமக் கவிதை, இராம கீதை நான்மறையாக, நான்முறையாக, நானெறியாக, நான்வேதமாக என்றென்றும் விளங்கிடும்.”

-- யக்ஞவல்லியின் இரண்டாம் பாகம் முற்றிற்று. --

//உண்மை நகல்//

//இதன் மூல நகல்: வேம்பைச் சித்தரடியான் ஒருவரின் கையெழுத்தில் இருந்த கையெழுத்துப் பிறதியாகக் கிடைத்தது.//

சித்தர் இராமாயணம் ஏன்?....

எதற்கு இப்போது?

(1) இன்றைக்கு நாட்டு நடப்பில் இராமன் பெயரைச் சொல்லாதவர்களே இல்லை. இராமாயணக் கதையை மேலோட்டமாகத் தெரியாதவர்களே இல்லை.

(2) இராம வரலாற்றைப் பற்றிய கதைகள், காதைகள், கவிதைகள் (காப்பியங்கள்), கீதைகள், பாட்டுக்கள், நாட்டியங்கள், கூத்துக்கள், நாடகங்கள், கிராமியக்கலை நிகழ்ச்சிகள், பட்டிமன்றங்கள், விரிவுரைகள், திரைப்படங்கள், கோயில் திருவிழாக்கள், இராமன் பிறப்பு, சீதை மீட்பு, இராமன் முடிசூடல் முதலிய திருநாள்கள் நாட்டு நடப்பில் எண்ணற்றுத் தோன்றிக் கொண்டே உள்ளன.

(3) இராமன் வரலாறு கிழக்கே சயாம் எல்லையும், மேற்கே மெக்சிக்கோ எல்லையும் கொண்டு உலகம் முழுவதும் பரவியிருக்கிறது. இந்திய மொழிகளில் புகழ் வாய்ந்த இலக்கியங்களை இராம வரலாற்றுக்காகக் கம்பர், கிருத்திவாச, துளசிதாசர், வால்மீகி, ஆதி வால்மீகி, ஆதிக் கம்பர்..... முதலியோர் படைத்தனர். இவைகள் ஆங்கிலம், சீனம், பிரெஞ்சு.... முதலிய மொழிகளில் மொழி பெயர்க்கப் பட்டுள்ளன.

(4) பௌத்த மதக் கொள்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு இராவணன் வரலாறு 'இலங்காவதாரச் சூத்திரம்' என்றும்; இராமன் வரலாறு 'பௌத்த ராமாயணங்கள்' என்றும் எழுதப்பட்டுள்ளன.

(5) இராம வரலாற்றைச் சமண மதக் கொள்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு சமசுகிருத மொழியில் 'இராமசரிதம்'

என்ற நூலை விசயகணி [1596 கி.பி.] என்பவர் எழுதினார்; 'பத்மபுராணம்' என்ற நூலை இரவிசேனர் [678 கி.பி.] என்பவர் எழுதினார்; இவற்றை விடச் சிறப்பாக விமலசூரி என்பவர் [கி.பி.300] 'பரமசரிதம்' என்ற நூலைப் பிராகிருத மொழியில் எழுதினார்.

(6) “யாரோ, காலப் போக்கில் பிராகிருத மொழி[#], சமசுக்கிருத மொழி, கன்னட மொழி ஆகிய மூன்று மொழிகளில் இராம வரலாற்றை இலக்கியமாகப் படைத்தவர்களை மட்டும் 1.இரவிசேரியன், 2.ஏம சந்திராச்சாரியார், 3.கவி பரமேசுட்டி, 4.குணபத்திரர், 5.கூசி பட்டாரகன், 6.சகலகீர்த்தி, 7.சித்தசேனன், 8.பதுமநந்தீசன், 9.நந்தி முனிவரன், 10.வீரசேனன் எனும் பதின்மர் என்று குறித்துள்ளனர். அதாவது, திருக்குறளுக்குப் பத்துப் பேர்[@] உரையெழுதிச் சிறப்புப் பெற்றது போல்; இப் பதின்மர் சித்தர் இராமாயணத்தைத் தத்தமது ஆற்றலுக்கேற்ப எழுதிப் புகழ் பெற்றனர்.....” என்று கருவூரர் வழி வந்த கண்டப்பக் கோட்டைச் சித்தர் ஏளனப்பட்டியார் உ. இராமசாமிப் பிள்ளை குறிக்கிறார்.

இது பிற + கிருத + மொழி => பிராகிருத மொழி; தமிழுக்குச் சமமாகச் செய்யப்பட்ட சம + கிருதம் = சமசுக்கிருதம் என்பது போல்; சமசுக்கிருதத்துக்குப் பிறகு தமிழிலிருந்து செய்யப்பட்ட (= கிருதம்) மொழியே பிராகிருத மொழி. ஆதாரம்:- உலக மத ஆய்வுக் குழுத் தலைவர், உலக மகா மார்க்சீயச் சிந்தனையாளர், சித்தர் காகபுசுண்டர் ம.பழனிச்சாமி பிள்ளை அவர்கள் எழுதிய 'இந்திய மொழிகள்', 'உலக மொழிகள்', 'மொழி வரலாறு', 'தமிழின் தொன்மையும் நுண்மையும்', 'உலக முதல்மொழி தமிழ்மொழியே', 'அருளுலக ஆட்சிமொழி தமிழ்மொழியே', 'அண்டபேரண்டங்களை இணக்கும் மொழி தமிழ்மொழியே', ... என்ற நூல்களே.

@ 1.தருமர், 2.மணக்குடவர், 3.தாமத்தர், 4.நச்சர், 5.பரிதி, 6.பரிமேலழகர், 7.திருமலையர், 8.மல்லர், 9.கவிப்பெருமான், 10.காளிங்கர் எனும் பதின்மரே திருக்குறளின் உரையாசிரியர்கள்.

(7) கடந்த நூற்றாண்டில் (19ஆம் நூற்றாண்டு) 'பானுபட்' என்பவரும் இதற்கு முந்திய நூற்றாண்டில் (18ஆம் நூற்றாண்டு) 'திவாகர்-பிராகாசபட்' என்பவரும் நேபாள மொழியில் இராம வரலாற்றை 'அத்தியாத்ம ராமாயணம்' என்ற பெயரிலும்; 'ராமாவதார சரித்திரம்' என்ற பெயரிலும் எழுதிய இராம வரலாறுகள் குறிப்பிடத் தக்கவை.

(8) உருது மொழியில் இராம வரலாற்றை 'முன்சி சகன்தாக் குசுட்டார்' (19ஆம் நூற்றாண்டு) என்பவரும்;

அசாமிய மொழியில் இராம வரலாற்றை 'கவி மாதவ கங்குனி' (14ஆம் நூற்றாண்டு) என்பவரும்;

வங்காள மொழியில் இராம வரலாற்றை 'பூநீராம பாஞ்சாலி' என்ற பெயரில் 'கிருத்திவாச ஓசா' (15ஆம் நூற்றாண்டு) என்பவரும்;

ஓரியா மொழியில் இராம வரலாற்றைப் 'பலராம் தாசு' (16ஆம் நூற்றாண்டு) என்பவரும்;

குசராத்தி மொழியில் இராம வரலாற்றை 'ஆசாசிட்ட மல்லன்' என்பவரும்; 'துர்க்காதாசு', 'அரிதாசு' என்பவர்களும்;

மராட்டிய மொழியில் இராம வரலாற்றை 1.பூநீதர், 2.ஏகநாத் (ஏகநாத் ராமாயணம் அல்லது பாவார்த்த ராமாயணம்), 3.பந்த்து, 4.கவி முத்தேசுவர, 5.மோரோ, 6.கிருட்டிணதாசு முதுகலின், 7.சமர்த்த ராமதாசு (லகு ராமாயணம் = இலவ குச இராமாயணம்.... என்று பலரும் 17ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர்) என்பவர்களும்;

கன்னட மொழியில் இராம வரலாற்றை 1.நாகரி (தொர்வே ராமாயணம்) 2.பம்பன் (பம்ப ராமாயணம்) என்பவர்களும்; (கன்னட மொழியில் பெயர் தெரியாத ஆசிரியர்களால் நாடோடிப் பாடலாக, பழமொழியாக, விடுகதையாக, தாலாட்டாக..... 'ராம கதாவதாரம்', 'குமுதேந்து ராமாயணம்', 'சைண அல்லது சமண ராமாயணம்',

‘ராம விசய சரிதம்’... என்று பல இராம வரலாறுகள் 16ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து தோன்றி வளர்ந்திட்டன;

மலையாள மொழியில் இராம வரலாற்றை ‘எழுத்தச்சன்’ [14ஆம் நூற்றாண்டு], என்பவரும் (அத்தியாத்தும ராமாயணம், ராம சரிதம்);

தெலுங்கு மொழியில் இராம வரலாற்றை மக்களின் அன்றாட இசைப்பாடலாக, தாலாட்டாக, மூதுரையாக.... உருவாக்கிய ‘மொல்லர்’ (மொல்ல ராமாயணம்) ‘கொச்சி மன்ச தில்மர்’, ‘அரங்க நாதர்’ (திவி பாத ராமாயணம்), ‘திக்கண்ணு’ (நிர்வ சோதர் ராமாயணம்) ‘பாசுக்கரர்’ (பாசுக்கர ராமாயணம்).... என்பவர்களும்;

இந்தி மொழியில் இராம வரலாற்றைத் ‘துளசி தாசர்’ [1573இல் ‘ராம சரித மானசு’] என்பவரும்;

தமிழ் மொழியில் இராம வரலாற்றைக் ‘கவியரசர் கம்பர்’ என்பவரும் [8ஆம் நூற்றாண்டு],

சமசுகிருதத்தில் இராம வரலாற்றைக் கவி வால்மீகி என்பவரும் [இவரால் பிறந்த இராமாயணத்தை ஒட்டியே 1.‘அத்தியாத்தும ராமாயணம்’, 2.‘ஆனந்த ராமாயணம்’, 3.‘சேச ராமாயணம்’, 4.‘சம்பூர்ண ராமாயணம்’, 5.‘அற்புத ராமாயணம்’, 6.‘யோக வாசிட்ட ராமாயணம்’, 7.‘பிறம்மானந்த ராமாயணம்’.... போன்றவை தோன்றின] காப்பியங்கள் இயற்றியுள்ளனர்.

இப்படி எண்ணற்றோர் பல மொழிகளில் இராமாயணம் எழுதக் காரணமென்ன என்ற வினாவுக்குப் பதிலே சித்தர் இராமாயணம்.

//உன்மை நகல்//

**//இதன் மூலநகல்: குருதேவர் அவர்களின்
கையெழுத்திலேயே இருந்தது.//**

[சித்தர் இராமாயணக் கட்டுரைகள் தொடரும்.....]

இந்து மத வரலாற்றுப் பேருண்மைகள்

பிறப்பிடம்: இளமுறியாக் கண்டம் (The lost Lemuria) எனும் கடலுள் மறைந்த 'குமரிக்கண்டம்'.

காலம்: பதினெண்சித்தர்களால் அனாதிக் காலத்தில் அதாவது கி.மு.43,71,101ஆம் ஆண்டில் தோற்றுவிக்கப்பட்டது.

மொழி: தமிழ் மொழி.

வழிபாட்டு நிலையம்: 108 வகைத் திருப்பதிகள், 243 வகைச் சத்தி பீடங்கள், 1008 வகைச் சீவாலயங்கள்.

இந்துமத நூல்கள்:

பூசைமொழி நூல்கள்	-	108
பூசைவிதி நூல்கள்	-	48
தத்துவ நூல்கள்	-	96
செயல்சித்தாந்த நூல்கள்-		144
குருபீட நூல்கள்	-	36
ஆக மொத்தம்	-	<u>432</u> நூல்கள்.

இந்துமதப் பயன்கள்: தனிமனித வாழ்வு, குடும்ப வாழ்வு, சமுதாய வாழ்வு, அரசியல் வாழ்வு எனும் நான்கையும் வடிவப்படுத்தி வளமான வாழ்வு பெறச் செய்தல்.

இந்து மதம் என்பது முன்றோர் வழிபாடு, மூத்தோர் வழி நடத்தல்.

அறவி, உறவி, துறவி, மறவி எனும் நான்கு வகையிலும் வாழ்வது மத வாழ்வு.

அருவம், அருவுருவம், உருவ அருவம், உருவம் எனும் நான்கு வகை வழிபாடும் பயனுடையனவே.

தஞ்சைப் பெரிய கோயிலைக் கட்டிய 11வது பதினெண்சித்தர் பீடாதிபதி சித்தர் காவிரியாற்றங்கரைக் கருவூரூர் அவர்கள் தமிழின மொழி மத விடுதலை இயக்கத் தலைவராகவும், இந்துவேத நாயகமாகவும் செயல்பட்டுத் தமிழினத்தின் இந்துமத அருட்பேரரசான பிற்காலச் சோழப் பேரரசை (கி.பி.785 - 1279) உருவாக்கினார். இவர் இலேமறை காயாகவே சித்தர் இராமாயணத்தை வளர்க்கவும், வாழ்வு பெறவும் செய்திட்டார். ஆனால், பிறமண்ணினரான பிறமணர்கள் என்னும் வடஆரியர்கள் மிகுந்த முன்னெச்சரிக்கையோடு சித்தர் இராமாயணம் செல்வாக்குப் பெற முடியாமல் செய்து விட்டார்கள்.

இவருக்கு அடுத்து 900 ஆண்டுகள் கழித்துப் 12வது பதினெண்சித்தர் பீடாதிபதியாகத் திருத்தோற்றம் எடுத்த ஞானசாரியார் ஞாலகுரு சித்தர் அரசயோகிக் கருவூரூர் அவர்களின் குருவாணைப்படி இந்துவேத இலக்கியங்கள் இதில் வெளியிடப் படுகின்றன. இவை ஞாலகுரு அவர்கள் அமைத்திட்ட கையெழுத்துப் பிறதி நூலகங்களில் எழுத்து மங்கிக் கொண்டிருக்கும் நகல்களின் பிறதிகளாக வழங்கப் படுகின்றன.

அம்மையப்பர்

Published under the Divine Grace of His Holiness 12th Pathinensiddhar Peedam, Gurudevar, Gnaalaguru Siddhar Arasayogi Karuvooraar by the Indhu Ilakkiya Kazhagam (இந்து இலக்கியக் கழகம்), Arani, Thiruvallur Dt. Printed by Mr Sivaraman, Kamarajapuram, East Tambaram. Cell: 09972130609. at Sri Vignesh Printers, Madurai.

www.newsletters.gurudevar.org
Email: indhuism@gmail.com